

Pokušala sam slušati

Po zanimanju sam babica. U proteklih 16 godina radim u osnovnoj skrbi centra u malom gradu u blizini Malage u Španjolskoj

27.04.2009.

Rad babice uključuje puno toga: od praćenja trudnoće, održavanja tečaja prije i poslije poroda, posjete majkama itd. Također, daje informacije onima koji su zainteresirani za osnivanje obitelji.

Mnogo zbrke okružuje to zanimanje, ali, hvala Bogu, kršćanski odgoj koji su mi dali moji roditelji i formiranje koje primam iz Opusa Dei kao suradnica omogućili su mi da dam tračak nade mnogima koji me dolaze posjetiti u zaista bolnim situacijama.

Ponekad vidim majke s dubokim psihičkim ožiljcima zbog loših savjeta koji su ih naveli na pobačaj u trenucima zbunjenost. Njihovo je kajanje strašan teret koji im svakodnevno uzrokuje tjeskobe: "Nema oprost za mene. Ja si osobno nikada neću oprostiti za ono što sam učinila", gotovo plačući rekla mi je nedavno jedna žena.

Pokušavam ih slušati i hrabriti. Većina žena su katolikinje koje su izgubile dodir s Bogom: što zbog neupućenosti, što zbog drugih razloga, pa ih potičem da mu se vrate, traže oprost i odu na ispovijed. Jer ja sam uvjeren – i

gledam kako se to uvijek ponovno događa – da je jedini put povratka nadi i oproštenja samome sebi u pomirenju s Bogom.

Znam što će se dogoditi

Često me ljudi pozovu da sudjelujem u raspravi o pobačaju ili da o tome govorim u zdravstvenim centrima. Iako je moje vrijeme ograničeno, pokušavam ići što češće jer znam što će se dogoditi.

Naime, uvijek kada završim govor, poneka žena želi sa mnom razgovarati nasamo. Posljednji put kada sam sudjelovali u raspravi o pobačaju, prišla mi je mlada djevojka i rekla: "Imam sastanak za pobačaj u klinici, ali htjela sam razgovarati s vama prije odlaska."

Slušala sam je dugo, u tišini, samo da se rastereti. Kada je završila, rekla sam joj da sam razumjela situaciju,

kako joj je teško, ali sve što mogu učiniti jest izvijestiti je o tome da je ono što je ona odlučila, najgore što se može učiniti. Savjetovala sam joj da pita svetog Josemaríju za snagu za to dijete.

Nisam čula ništa više od nje neko vrijeme. Poslije sam saznala da je rodila ne samo to dijete već još dva djeteta, te je odlučila još jednom obnoviti kršćanske zavjete. Sada ima veliku obitelj i odlazi u centar Opusa Dei kako bi primila kršćansku formaciju.

Više Tvoje nego moje

Hvala Bogu, takvi slučajevi nisu rijetki. Drugog dana pacijentica mi je došla u posjet s pet dana starom kćeri u naručju: "Uzmi je", rekla mi je, "to je tvoje dijete. Donijela sam je da je možeš vidjeti, jer za mene je ona više tvoja nego moja."

Tada sam se sjetila da sam s tom mladom djevojkom razgovarala prije nekoliko mjeseci. Ona je bila čvrsto odlučila pobaciti, toliko da je, dok je sa mnom razgovarala, već imala spremljenu torbu, bila je spremna napustiti dom sa svojim mlađim sinom i ostaviti supruga.

Pokušala sam joj pomoći da ponovno stekne povjerenje u Boga i u sebe. Rekla sam joj da će joj dijete koje sada gleda kao prepreku osobnih planova, biti veliko rješenje za sve poteškoće. Sigurna sam da će joj, ako sve stavi u Božje ruke, on pomoći.

"Vi ste bili u pravu", rekla mi je. "Bog mi je pomogao, i to kako! Svi problemi koje sam imala sa suprugom riješeni su, a on je lud za svojom malom kćeri."

Ne dolaze uvijek k meni samo majke. Jednom mi je došao muškarac i pitao me gdje njegova supruga može pobaciti. Rekla sam mu da je moja

struka pomoći kako bi život došao na svijet, a ne kako bi bio eliminiran. On se naljutio i otišao.

Nakon kratkog vremena se vratio, inzistirajući snažnije. Bio je to ružan prizor, sa više napetosti nego prije. Sve što mogu učiniti je suprotstaviti mu se smireno i jasno, govoreći mu da je došao na krivo mjesto. On je nastavio i počeo inzistirati ljutito, pa sam mu rekla da još jednom moje ruke samo rade za život, a nikada za smrt. Nisam ga mogla uvjeriti. Nakon razgovora sa mnom počele su mu se tresti ruke.

Nekoliko dana poslije se vratio. Došao je da se ispriča za svoje ponašanje i grubosti, te da mi se zahvalit za to što sam govorila s njim tako jasno. "Što je s tvojom ženom?", ptala sam ga. "Ah, ona je vrlo dobro," rekao je. "Vrlo je sretna što smo odlučili ići naprijed s trudnoćom."

Herojska ponašanja

Često vidim kako se ljudi junački ponašaju. Na primjer, trudna majka, koja je već imala dijete s Downovim sindromom, došla me vidjeti. Pomogla sam joj sve što sam mogla u vezi s drugom trudnoćom, što je prilično komplicirano. Ona je odbila testove kojima bi se utvrdilo je li dijete bolesno te odlučila dijete radosno prihvatiti, bez obzira na to je li zdravo ili nije.

Bila sam radosna što mogu držati dijete koje je rođeno carskim rezom. Bio je to prekrasan dječak, savršeno zdrav. Kada sam je nakon sedam godina vidjela na ulici, ona je rekla sinu. „Ovo je gospođa koja te prva držala u naručju kada si se rodio.“ "Zaista?" on je upitao. "Je li to ona za koju si uvijek govorila da se molim?"

Dramatične okolnosti

Često vidim mlade u dramatičnim okolnostima. Jednom mi je došla djevojka kako bi mi rekla da otac

djeteta s kojim je trudna ima SIDU. Ona je ostala trudna misleći kako će moći otići živjeti u drugi grad. Ali kad joj je otac shvatio što se zbilo, ostavio ju je. Sada je, napuštena od svih i vrlo zbunjena, razmišljala o pobačaju. Obila je sve testove kako bi saznala boluje li od te bolesti.

Pedijatrica i ja pomogle smo joj koliko smo mogle. Bila je posve normalna djevojka. Od tada ona donosi svoju kćer govoreći mi: "Podigni je; ona je stvarno tvoja kći." Donijela mi ju je da je vidim. Sada je ponovno počela živjeti, udala se i ima još jedno dijete. Zahvalna je Bogu što joj je pomogao da u to strašno vrijeme postane majkom. "Da nisi učinila ono što si učinila", kazala je ona, "moj bi život zauvijek bio u ožiljcima."

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/pokusala-sam-slusati/](https://opusdei.org/hr-hr/article/pokusala-sam-slusati/)
(20.04.2025.)